

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 11583

гр. София, 04.04.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав,
в закрито заседание на 04.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

като разгледа дело номер **3523** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166 АПК.

Образувано е по жалба на Д. П. Б. от [населено място], подадена чрез адв. Б., срещу Заповед № 24-4332-006999 от 17.12.2024 г., издадена от Р. Б. Н. – полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ - временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

С жалбата съдът е сезиран и с искане да бъде постановено спиране на изпълнението на оспорената в настоящото производство заповед.

Административен съд София-град, в настоящия състав, след като се запозна с доказателствата, представени с административната преписка намира от фактическа и правна страна следното:

Искането за спиране е направено от активно легитимирано лице, с правен интерес и е съединено с оспорване на издадената заповед за прилагане на ПАМ, т. е. във висящ процес по оспорване на заповедта.

Разгледано по същество, искането е неоснователно по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 6 от ЗДвП обжалването на заповедите за прилагане на ПАМ не спира изпълнението им. Налице е законова презумпция за съществуването на една, повече или на всички предпоставки по чл. 60 от АПК още при постановяване на заповедта за прилагане на ПАМ. Същевременно презумпцията по чл. 172, ал. 6 от ЗДвП е оборима.

Фактът, че законодателят е посочил, че жалбата не спира изпълнението на заповедта, води до предварително изпълнение на административен акт по отделен закон, без предвидена изрична забрана за съдебен контрол, което съгласно чл. 166, ал. 4 АПК може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на чл. 166, ал. 2 АПК. В този смисъл е и ТР № 5/2009 г. на ОСС на ВАС.

Съгласно чл. 166, ал. 4 от АПК, допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2, а именно - при всяко положение на делото до влизането в сила на решението, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда.

Предпоставката, при която съдът може да спре допуснатото по закон предварително изпълнение – какъвто е настоящият случай с оглед на разпоредбата на чл. 172, ал. 6 ЗДвП, е възможността предварителното изпълнение да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда, като тя може да бъде причинена само от нови обстоятелства – такива, които са се осъществили след издаването на акта. Факти и обстоятелства, които са пряко следствие на акта или които са се осъществили преди издаването на акта, са ирелевантни за основателността на искането. Доказателствената тежест за тези нови факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на адресата на акта е на искателя.

В жалбата не се сочат конкретни вреди, които да обуславят спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на оспорената ПАМ. От оспорващия не са ангажирани доказателства, въз основа на които да се установяват нови факти, които да обосновават извод за вреди, противопоставими като степен на значимост на защитимите от законодателя. В случая адресатът на акта следва да докаже, че предварителното изпълнение ще му причини значителни или трудно поправими вреди и то поради обстоятелства, настъпили след издаването на акта. Доказателства в тази насока липсват по делото.

По тези съображения искането за спиране на предварителното изпълнение на оспорената заповед е неоснователно и като такова следва да бъде отхвърлено.

Воден от горното и на основание чл. 166, ал. 3 от АПК, Административен съд-София град, III отделение, 44 състав,

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на Д. П. Б. от [населено място] за спиране на допуснатото предварително изпълнение на Заповед № 24-4332-006999 от 17.12.2024 г., издадена от Р. Б. Н. – полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ - СДВР.

Определението може да се обжалва с частна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: